

A dalt, 'Gea', 2000, ceràmica.
A la dreta, 'La presonera', 1993, ceràmica

Rosa Amorós Materials com el fang i sentits com el tacte són les eines primordials d'una artista que s'endinsa en la condició humana i els seus enigmes

La força de l'empremta

IMMA PRIETO

La Fundació Suñol dedica una àmplia retrospectiva a Rosa Amorós (Barcelona, 1945), una artista que sempre s'ha caracteritzat per la seva investigació entorn de la memòria i l'empremta, així com el seu interès per la relació existent entre totes dues.

El treball d'Amorós ens acostava també als grans interrogants que ocupen l'home: mites fundacionals, religió, origen i creació. El més suggeridor és observar com la seva curiositat li ha permès transcendir l'herència de la cultura pròpia i endinsar-se en aquelles morfologies que

des d'altres esferes i geogràfies culturals han intentat donar resposta als enigmes cèrns de la condició humana. Per això, Rosa Amorós sempre ha mantingut viu un diàleg amb els materials, amb certa manualitat entesa des del tacte. Tacte que es revela en gest.

No és estrany descobrir en els seus treballs una proximitat amb materials com el fang, en el qual ja

trobem tota una idiosincràsia que arrela amb un passat ancestral. Les seves obres ens revelen una infinitat de diàlegs i estances. Estança entesa com a espai que salvaguarda la identitat. L'estança com a acció i gest, com a pensament i meditació. Com a indret, enlloc i arreu, des d'on l'artista obre vies d'expressió. L'estança és una mena de punt de trobada, de lloc. Des del pla més terrenal i físic al més aeri i abstracte.

El seu treball pot ser llegit, com inducteix el títol, a través d'un mode de pensar les despulles i les dèries, però també com aquell rastre que deixa l'obsessió per endinsar-se en interrogants infinits. Per això en les seves composicions, ja siguin pictòriques o escoltòriques, el més important no és el què (pintura, dibuix, fang o paper) sinó el com. Moments de passió i força, de traços vermells, relacionant-se amb la meditació del blanc o el terrós. Un corpus màter que s'uneix a través d'una memòria individual i col·lectiva.

El treball d'Amorós catalitza, sense cap dubte, el saber-se dins d'una història que no té final. Una història que ens parla també d'emprentes heretades i per venir. |

Rosa Amorós. Despojos i dèries

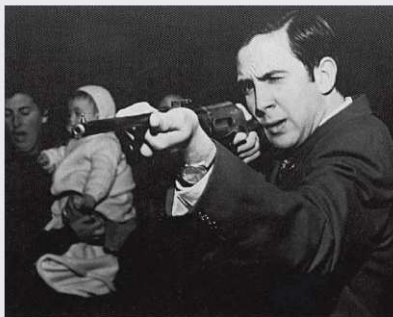
FUNDACIÓ SUÑOL, BARCELONA. WWW.FUNDACIOSU-
NOL.ORG. FINS AL 23 DE GENER

centelles

Compondre's i retocar-se

Se celebra la quarta edició de Visiona, un programa que inclou exposicions, tallers i cursos al voltant de l'autobiografisme i l'àlbum familiar en l'art que té lloc a Osea. Aquest any Visiona llança un curs en col·laboració amb l'UTIMP anomenat *Autobiografia: Narració i construcció de la subjectivitat en la creació artística contemporània* i que compta amb artistes i teòrics de primera línia.

Resulta molt oportuna la reflexió sobre els llenguatges autobiogràfics en el nostre present sota el paradigma de la cultura digital. Al segle XXI

José Domingo Forner Vives, 1965

COL·LECCIÓ PARTICULAR

l'autobiogràfic es va disparar com a tema en l'art coincidint amb el naixement de la fotografia. A partir d'aquell moment, hem vist desenvolupar-se narracions autobiogràfiques de molt diferents intensitats: des de textures confessionals i íntimes (Louise Bourgeois o Sophie Calle) fins a autoexorcismes que solen trobar en la performance el llenguatge ideal.

Però la fotografia ha estat el mitjà més recurrent per parlar d'un mateix. És la tècnica que recluta més i més adeptes per la seva aparent facilitat de maneig amb l'entrada dels dispositius digitals. Aquesta invasió d'adeptes en combinació amb la normalització de l'autoretrat o la *selfie* en la vida quotidiana ha revertit en una pèrdua de la innocència i la frescor en la narració visual autobiogràfica.

Aquella *pureza* o inintencionalitat en el retrat fotogràfic de la vida al voltant pròpia, per exemple, de l'obra de García Alix, es fa avui difícil de rastrejar. En la construcció del Jo característica de les xarxes socials que fusiona Èsser i Opinió, l'individu decora, *attrezza*, compon i retoca: l'autoconsciència venç la sinceritat, pilar moral clau de l'autobiogràfic. L'autobiografia, en el seu flux històric, és un reflex de les diferents formes que pren en cada societat la necessitat vital de recerca d'un mateix.

Curs 'Autobiografia: Narració y construcción de la subjetividad en la creación artística contemporánea'

VISIONA - DIPUTACIÓ PROVINCIAL D'OSCA - LIMP.
WWW.DIPHUESCA.ES. DEL 22 AL 24 D'OCTUBRE

MERY CUESTA

